

РЕШЕНИЕ

№ 4465

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **662** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е след като с Определение № 436 от 27.11.2019 г. на Административен съд-гр.В. Т. по адм.дело № 450/2019 г., производството по делото е прекратено и е изпратено по подсъдност на Административен съд-гр.В.. Впоследствие с Определение № 128 от 16.01.2020 г. на Административен съд-гр.В. по адм.дело № 3286/2019 г., производството по делото е прекратено и е изпратено по подсъдност на Административен съд-София град.

Депозирана е искова молба с вх.№ 3485/29.07.2019 г. по описа на Административен съд-гр.В. Т., подадена от [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], чрез адв.А. К., против Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, с която е предявен иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в общ размер 5 600 лв., представляващи заплатен адвокатски хонорар по НАХД № 745/2018 г. по описа на Районен съд-гр.Горна О., и КНАХД № 10079/2019 г. по описа на Административен съд-гр.В. Т., произтичащи от обжалване на Наказателно постановление № КГ-2193/06.08.2018 г., издадено от Заместник-председателя на ДАМТН, отменено по съдебен ред, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на НП /27.06.2019 г./ до окончателното изплащане на сумата. Претендира се присъждане

на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

По изложени в исковата молба съображения за относимите факти и обстоятелства – отменен акт и вреди в причинна връзка със същия, както и доказателства за осъществено по делата процесуално представителство, ищецът моли да се уважат в цялост исковата претенция. В с.з. ищецът чрез адв. К. поддържа исковата молба по заявените в нея съображения. Претендира разноски по настоящото дело, вкл. адвокатско възнаграждение съобразно представен списък.

Ответникът – Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, в указания му едномесечен срок не е депозирал писмен отговор по депозираната искова молба. В с.з. ответникът чрез юк.Т. счита исковата претенция за неоснователна. Твърди, че заплатеното възнаграждение не отговаря на фактическата и правна сложност на делото. Счита, че претендираната сума в размер на 5 600 лв. е прекомерна, същата следва да бъде редуцирана, в случай, че исковата молба е основателна, като Съдът определи сума, отговаряща на минимума, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура чрез прокурор М. излага становище за неоснователност на исковата претенция, като счита, че претендираното обезщетение следва да бъде редуцирано до установения законов минимум.

Административен съд-С. град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № КГ-2193/06.08.2018 г., издадено от Заместник-председателя на ДАМТН, на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 50 000 лв., на основание разпоредби от Закона за енергетиката.

С Решение от 31.01.2019 г., постановено по НАХД № 745/2018 г. по описа на Районен съд-гр. Горна О., издаденото НП е отменено изцяло.

С Решение № 40 от 27.06.2019 г. по КНАХД № 10079/2019 г. по описа на Административен съд-гр.В. Т., решението на Районен съд-гр.Горна О. е оставено в сила.

С исковата молба пред настоящата инстанция е представено пълномощно (л.10, НАХД № 745/2018 г.), с което [фирма] е упълномощило адв.А. Б. и адв.А. К. да оказват правна защита и процесуално представителство пред съответните съдилища във връзка с обжалване на НП № КГ-2193/06.08.2018 г. на ДАМТН.

По настоящото дело служебно се изискаха за посочените дела на Районен съд-гр.Горна О. и на Административен съд-гр.В. Т.. По делото пред районния съд е приложено пълномощно (л.10), с което [фирма] е упълномощило адв.Б. и адв.К. да оказват правна защита и процесуално представителство пред съответните съдилища във връзка с обжалване на наказателното постановление.

С договори за правна защита и съдействие (л.128, л.129 НАХД № 745/2018 г.) [фирма] е възложило на адв.Б. и адв.К. да осъществяват правна защита и процесуално представителство във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на НП № КГ-2193/06.08.2018 г. на ДАМТН пред районния съд, срещу възнаграждение в общ размер на 3 100 лв. – 2 500 лв., заплатено по банков път, съгласно договор от 10.09.2018 г. и 600 лв. заплатено в брой, съгласно договор от 03.12.2018 г.

Процесуалното представителство в първоинстанционното производство е осъществено въз основа на пълномощните от приложеното дело на РС-гр. Горна О.. Представен е и Договор за правна защита и съдействие (л.16 от присъединеното КНАХД № 10079/2019 г.), с който [фирма] е възложило на адв.Б. и адв.К. да

осъществяват правна защита и процесуално представителство във връзка с действия по защита във връзка с касационното обжалване от страна на ДАМТН на постановления съдебен акт по НАХД № 745/2018 г. пред административния съд, срещу възнаграждение в размер на 2 500 лв., заплатено по банков път

Процесуалното представителство в касационното производство е осъществено въз основа на представения договор за правна защита и съдействие от 18.05.2019 г. Ищцовото дружество е представлявано от адвокат, който е подал отговор на касационната жалба, участвал е в съдебното заседание пред Административен съд-гр.В. Т..

Видно от приетите и неоспорени от ответника писмени доказателства – договори за правна защита и съдействие, банкови извлечения, на обща стойност 5 600 лв. с ДДС, се установява, че част от сумите са платени по банков път, а сумата от договора за правна защита от 03.12.2018 г. е платена в брой, преди приключване на съответното дело.

При така установената фактическа обстановка, Съдът прие следните правни изводи: Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ сочи, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод на изпълнение на административна дейност. Съгласно нормата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявяват искиове за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Фактическият състав на отговорността изисква кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата/общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; 2. Настъпила вреда от такъв административен акт или от действието или бездействието и 3. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В мотивите на Решение № 4732 от 28.04.2015 г. на Върховния административен съд по адм.дело № 10110/2014 г. е прието, че дейността по административно наказване е форма на административна дейност и по-точно - правораздавателна или санкционна форма на административна дейност. Тя, заедно с другите три форми на административна дейност – правоприлагаща (чрез издаване на индивидуални и общи административни актове), нормотворческа (чрез издаване на подзаконови нормативни актове) и договорно-правна (концесии, обществени поръчки, споразумения и др.), осъществяват съдържанието на понятието изпълнителна или административна дейност, която е израз на изпълнителната функция или власт като част от държавната власт, съобразно принципа на разделението на властите. Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ не борава с понятието административен акт. Нормата обаче е озаглавена "Отговорност за дейност на администрацията", а основно изискване в нея е вредите да са резултат (при или по повод) от изпълнение на административна дейност. Ето защо обстоятелството, че санкционната дейност е форма на административна дейност не дава основание вредите от нея да се изключат от приложното поле на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, единствено поради правораздавателния ѝ характер.

С Тълкувателно решение № 2 от 19.05.2015 г. на ВКС по тълк.дело № 2/2014 г., ОСГК и Първа и Втора колегия на ВАС, в мотивите на което е прието, че за квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа - негов издател. Независимо, че НП не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В горния смисъл е и Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС, О. от Първа и Втора колегия, в мотивите, на което е прието, че едно от условията на чл.204, ал.1 АПК за допустимост на иска за реализиране отговорността на държавата и общините за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е административният акт да е отменен по съответния ред, който е обжалване по административен и/или по съдебен ред. Това обжалване, във всичките му фази, включително и чрез касация – за индивидуалните административни актове пред ВАС и за наказателните постановления пред административните съдилища, не е задължително да бъде осъществено с помощта на адвокат, но гражданинът изключително трудно, почти невъзможно би се справил със съдебното обжалване без негова помощ. В подкрепа на това становище е въведеното с чл.284, ал.2 ГПК задължително приподписване на касационната жалба до ВКС от адвокат, необяснимо защо не възпроизведено и в АПК.

След като едно от условията на АПК за образуване на производството по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е административният акт да е отменен и след като в това производство е ползвана адвокатска защита, защото гражданинът не е могъл да се защити сам, то хонорарът, платен на адвокат за осъществяване на тази защита, не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в причинна връзка с отмененото като незаконосъобразно НП и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ и луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от санкционираното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – лицето не би потърсило адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно е, че потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. В тази връзка не може да се твърди, че лицето безпричинно е платило хонорар на адвокат, без да е мотивирано от издаденото срещу него наказателно постановление, с цел то да бъде отменено по предвидения от закона ред, който изисква специални познания, каквито имат адвокатите. В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че както ЗАНН, така и НПК (в приложимата редакция към датата на отмяна на НП), към който той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен

за извършено административно нарушение, направените от него разноси, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда, а това е условие на чл.8, ал.3 ЗОДОВ за приложението на чл.1, ал.1 от този закон.

В чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт е указано, че тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местно самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове.

Съдът намира исковата претенция за основателна по следните съображения:

В конкретния случай е безспорно, че е налице незаконосъобразно НП, което е отменено с влязло в сила съдебно решение.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл.205 АПК, тъй като съгласно чл.2, ал.1 от Устройствения Правилник на ДАМТН тя е юридическо лице, а НП е издадено от Заместник-председателя на агенцията. Следователно ДАМТН е надлежен ответник по предявения иск

Съдът намира, че е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

Въз основа на посочените по-горе доказателства Съдът приема за успешно проведено от ищеца главно и пълно доказване на факта, че във връзка с оспорването на процесното наказателно постановление, ищецът е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който е участвал в производствата пред районен и административен съд, изготвил е жалба, отговор на касационната жалба и е участвал в няколко съдебни заседания. За тази услуга ищецът е направил разходи в общ размер на 5 600 лв. общо за двете съдебни инстанции, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

Разходите са направени по време на висящото съдебно административнонаказателно производство, доколкото сумите са платени преди приключване на делата пред районен съд, съответно – административен съд. Писмените доказателства, установяващи упълномощаването и плащането не са оспорени от ответника. Същите не съдържат противоречия и установяват приетите от съда за доказани факти на валидно упълномощаване, участие в производството пред първа и касационна инстанция, както и плащане по банков път, както и в брой на част от сумата.

Налице е отменено по съдебен ред НП с влязло в сила съдебно решение, издадено при упражняване на административно-властнически правомощия на държавен орган. На ищеца е причинена имуществена вреда – направени разноси за адвокатско възнаграждение. Съдът приема, че разходът за адвокатска защита е нормален и присъщ за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълк.дело № 2/2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните съдилища искове по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни НП изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон. В тази връзка, Съдът приема, че направеният разход от страна на ищцовото дружество за адвокатска защита е бил необходим (в този см. Решение № 2804 от 26.02.2019 г., Решение № 3483 от 11.03.2019 г., Решение № 7873 от 27.05.2019 г. на ВАС).

Предвид изложеното следва да се приеме, че в производството по обжалване на процесното наказателно постановление ищецът е претърпял имуществени вреди, тъй

като е заплатил адвокатски възнаграждения, които са пряка и непосредствена последица от отмяната на незаконосъобразния акт.

Предвид изложеното главните искове са доказани по основание.

Относно размера на обезщетението Съдът намира следното:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълк.дело № 2/2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите. Именно в исковото производство, Съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН в приложимата редакция и НПК не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноси (Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. по тълк.дело № 7/2008 г. на ВАС, ОСК), Съдът дължи произнасяне по заявеното от процесуалния представител на ответника в открито съдебно заседание възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив. По делото не се спори, че за осъщественото процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в общ размер на по 5 600 лв. за две съдебни инстанции. Същото е определено съобразно нормата на чл.18, ал.2 във вр.с чл.7, ал.2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС, е приел, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноси, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Съдебните разноси, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат "пропорционални". Въпросът дали тези разноси са пропорционални, обаче не би могъл да се преценява отделно от разностите, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноси, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноси, които действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска Съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноси би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива, да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело 106/1977 на Съда на ЕО.

Каза се, че според чл.36, ал.2 ЗА размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на

адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - Решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм.дело № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 02.05.2017 г. на петчленен състав на ВАС по адм.дело № 1403/2017 г. Съображения в този смисъл са изложени и в решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16. В т.47 от решението СЕС посочва следното относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Договореното адвокатско възнаграждение за първоинстанционния съд и за касационната инстанция, в размери както следва: на 3 100 лв. и 2 500 лв. е определено съобразно регламентирания с действащата към онзи момент разпоредба на чл.18, ал.2 във вр.с чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения на Висшия адвокатски съвет минимум съобразно материалния интерес по спора.

Съгласно чл.18, ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, в зависимост от материалния интерес на спора, но не по-малко от 300 лв. По този начин Наредбата се опитва да наложи разбирането, че фактическата и правна сложност се определят от материалния интерес по спора, а не от вида на делото и извършените по него процесуални действия. Подобно равенство противоречи на материалния закон. Размерът на адвокатските възнаграждения следва да е справедлив и пропорционален на предоставената услуга, дори когато е посочено, че е минимален.

Съгласно чл.36, ал.2 ЗА размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото размерът им следва да се определя от едновременното приложение на два обективни критерия – обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законната норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения – Решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм.дело № 3002/2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 02.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм.дело 1403/2017 г. Подобни мотиви в този смисъл са изложени и в решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16. В т. 47 от решението СЕС посочва, относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на

гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Така изложеното потвърждава тезата, че Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която предвижда определяне на последните единствено в зависимост от материалния интерес по спора, без да отчита обема и сложността на свършената работа във връзка с предоставяне на адвокатската услуга, противоречи на чл.36, ал.2 ЗА. Наредбата е подзаконов нормативен акт, приет в съответствието с разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗА, която изрично посочва, че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. При противоречие на подзаконов нормативен акт със закон, следва приложение на чл.15, ал.3 ЗНА.

Съдът намира за неоснователно искането на ответника претендираното обезщетение да бъде редуцирано поради прекомерност. Обезщетението не може да бъде присъдено по справедливост, доколкото този подход е приложим само за обезщетяване на неимуществени вреди, а в случая претенцията на ищеца е за овъзмездяване на причинени имуществени вреди. Действително, съгласно чл.78, ал.5 ГПК Съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но съобразно нормата на чл.36, ал.2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

Регламентираните с Наредбата минимални размери не са задължителни за договаряне между страните, но те са един ориентир относно това, кое съставлява справедливо възнаграждение, като се отчитат и други фактори, като видът на съответното дело, неговата фактическа и правна сложност, броят на откритите съдебни заседания, фактическото участие на процесуалния представител на страната в процеса. В случая делото пред районния съд се е отличавало с фактическа и правна сложност: ангажирани са многобройни писмени доказателства, разпитани са трима души свидетели, назначена си и изслушани две съдебно-химически експертизи (основна и допълнителна). От друга страна следва да се вземе предвид размерът на наложената санкция, който, самостоятелно преценен, повишава допълнително отговорността за качеството и ефективността на положения адвокатски труд по всяко отделно производство. Това обуславя заплащане на адвокатско възнаграждение над минималния предвиден в закона размер. При тези обстоятелства, Съдът намира, че уговореното и заплатено възнаграждение за двете съдебни инстанции, е справедлив и не са налице законови предпоставки за намаляването му.

Законът за адвокатурата е предвидил възможност Висшият адвокатски съвет като представителен орган на адвокатурата да приема подзаконови актове, свързани с дейността на адвокатурата. Делегираното правомощие да приема актове, свързани с нейното самоуправление, е израз на публичната власт на народа. Ето защо, Съдът споделя становището, че легитимните цели, които се преследват с процесната наредба, не са свързани единствено и само с конкуренцията на вътрешния пазар, а и с преследването на възложените по силата на чл.134 от Конституцията задължения на адвокатурата да защитава правата и интересите на гражданите, в условията на независимост от останалите власти, което би могло да бъде постигнато единствено чрез самоуправление и самоиздръжка. В този смисъл приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения представлява израз на частично делегираната ѝ по закон нормотворческа публична функция при спазване на принципите на самоуправление и самоиздръжка.

Предвид изложеното Съдът намира предявената искова претенция за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняващо се на съответните съдебни разноски, свързани с отмяната на наказателното постановление за основателна, поради което следва да бъде уважена в пълен размер.

В съответствие с нормата на чл.81 ГПК Съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. На основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, предвид уважаване на исковата претенция в пълен размер, основателна е и претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски. Същият е представил доказателства, установяващи заплатени разноски в общ размер 750 лв., в т.ч. 50 лв. – заплатена държавна такса и 700 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение по приложен договор за правна защита и съдействие. Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-С. град,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСЪЖДА Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, [улица], да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], следните суми:

- обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 3 100 лв., причинени от незаконосъобразно Наказателно постановление № КГ-2193/06.08.2018 г., издадено от Заместник-председателя на ДАМТН - разноски за адвокатска защита по НАХД № 745/2018 г. на Районен съд-гр.Горна О.;

- обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 2 500 лв., причинени от незаконосъобразно Наказателно постановление № КГ-2193/06.08.2018 г., издадено от Заместник-председателя на ДАМТН - разноски за адвокатска защита по КНАХД № 10079/2019 г. на Административен съд-гр.В. Т. във връзка с касационно обжалване на съдебния акт по НАХД № 745/2018 г. на Районен съд-гр.Горна О..

ОСЪЖДА Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, [улица], да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноски по настоящото дело в размер на 750 лв. /седемстотин и петдесет лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: